

dollárok

dollars

Dollár-sorozat
2. rész

18+

*Rézös
Könyvek*

PEPPER WINTERS

PEPPER WINTERS

dollárok
dollars

Dollár-sorozat
2. rész

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

PROLÓGUS

ELJÖN az ember életében az a pont, amikor az eltökéltség felülkerekedik a körülményeken. Amikor az akaraterő legyűri azokat a dolgokat, amiket meg kell tennünk.

Én már két éve túl vagyok ezen a ponton.

Csendben vívtam meg az ütközeteimet. Némán éltem a csatamezőmön. Nem szándékosan; azért tettem, mert nem volt más választásom.

A hülye élni akarásom még akkor is hajtott előre, amikor már meg akartam halni. Még akkor is reménnyel töltött el, amikor már nem volt remény. Rám pedig minden egyes nap büntetés várt, különösen azután, hogy a sárkánytetoválásos idegen belépett a börtönömbé.

Minden sokkal rosszabb lett miatta.

Sokkal, sokkal rosszabb.

De aztán visszatért.

És eltulajdonított.

Még épp időben.

EGY KICSIT MEGNYUGODTAM, amikor megérkeztem a kikötőbe.

Nem mintha addig nagyon ideges lettem volna.

A gyilkolás egyáltalán nem zaklat fel. Még az sem emelte meg a pulzusomat, hogy elloptam egy vérző, haldokló nőt. Tettem már rosszabbat is. Láttam már rosszabbat is. Éltem már át rosszabbat is.

Az én mércémmel ez is csak egy átlagos nap.

Amikor azonban az utolsó kilométereket tettük meg Krétán, egy belvárosban, Pimlico újra elájult – vagy a fájdalomtól, vagy a sokktól, vagy a vérvesztéségtől.

Valószínűleg mind a háromtól.

Én pedig nem akartam, hogy kárba vesszenek az erőfeszítéseim. Akartam őt. Azt akartam, hogy az enyém legyen, legalábbis egy időre. Egyáltalán nem érdekelt, hogy milyen hatással lesz rám, és még a szüntelen kellemetlenségekkel sem foglalkoztam, amiket el kell majd viselnem.

Már akkor ráléptem erre az útra, amikor először megpillantottam. Elkerülhetetlen sors volt ez egy olyan embernek, mint én.

Az ereje, a sebei... minden egyes porcikája a végért könyörgött, ennek ellenére még mindig a reménybe kapaszkodott. Ez a vak hit, a türelemmel várt bűnbocsánat és az a naiv elképzelés, hogy végül győzedelmeskedhet, még jobban felkorbácsolta a bennem tomboló megszállottságot, és akaratlanul is érdekelni kezdett ez a lány.

De én kurvára nem akartam, hogy érdekeljen. Senki és semmi. Mert túlságosan is fáj. De Pimlico... elég szar sorsot szánt neki az ég, de valahogy így is sugárzott belőle a hit, hogy valahogyan, egyszer mégis szabad lehet majd.

Szabad.

Elvigyorodtam.

Azért loptam el, hogy megtartsam magamnak, nem azért, hogy szabadon engedjem.

A vére és a némasága arra kényszerített, hogy feleljek a szemében ragyogó reményre, de csak azért, hogy bebizonyítsam, életben tudom tartani, és jobb életet tudok biztosítani a számára. Még akkor is, ha ugyanúgy valakinek a tulajdona marad.

Az enyém.

Ő most már az enyém.

Ez pedig kurvára megbonyolította az életemet.

A kocsit Selixre bíztam (az autónak megvan a saját helye a jacht rakterében), majd végiglépkedtem a hosszú hajóhídon, és felléptem a mintegy kétszáz millió dollár értékű luxushajómra. De még a hajó fényűzése és a belőle sugárzó mérhetetlen hatalom sem volt rám olyan hatással, mint a karjaimban tartott kísértet.

A vére átította az ingemet, a kegyetlenség nedves, bíbor nyoma sértően hivalkodott a kötélzet vakító fehérségében és a fakorlátok

csillogásában. Pimlico felébredt, értetlenül pislogott a türkiz tenger hullámaira és a hirtelen felbukkanó hófehér egyenruhás legénységre, akik a fedélzeten sűrögtek, hogy útnak indítsanak minket. Régebben tetszett az egyenruhájuk, nagyon elegánsnak hatott tőle az otthonom. Most már mindent gyűlölök, ami fehér. Hazugságok, bűnök és kegyetlenkedés rejtőzik a színek hiánya mögött. Alrik és a kedvenc árnyalata gondoskodott róla, hogy amint lehet, megváltoztassam a legénységem egyenruháját. Pimlico újra elveszítette az eszméletét, és feje lehanyatlott. Szájából még mindig csordogált a vér.

Az ki volt zárva, hogy egy szárazföldi kórházba vigyem. A krétai orvosok egytől egyig hentesek. Nem véletlenül nem ott élek. Gyűlölöm azokat a seggfejeket és agyhalott barmokat, akik azt hiszik, hogy a véleményük bármit is számít a körülöttük lévő embereknek.

Inkább a tengereket választottam otthonomnak.

Az elmúlt négy év minden napját a hullámokon ringva töltöttem. A lábam még akkor is a tenger dallamára táncolt, amikor a szárazon jártam. Most, hogy újra éreztem a talpam alatt a lágy ringatózást, minden aggodalmam elszállt azzal kapcsolatban, hogy mire kárhoztattam magam. Öt napja kötöttünk ki, és most először voltam képes igazán ellazulni.

Öt nap túlságosan is hosszú.

Minél hamarabb el kell tűnnöm innen. Az üres horizontra és a megnyugtató magányra vágyom. Mit sem törődve a rubint cseppek nyomát maga után hagyó lányra pillantgató személyzettel, beléptem a felső fedélzet ajtaján, és megnyomtam a lift ezüst gombját.

Az ajtó, mintha csak erre várt volna, szélesre tárta száját, a lift pedig azonnal süllyedni kezdett, amint megnyomtam a kilences gombot.

A négy tükörfalban egy olyan ember alakját láttam, aki túllépte a túlélési ösztöne által szabott éles határokat. Máris éreztem

magamban, ahogy a vágy karmai az elevenembe vágnak. Egyfolytában csak azon járt az eszem, hogy mi mindent fogok kérni ettől a lánytól cserébe azért, amit tettem. Elbasztam a saját életemet, hogy megmentssem az övét.

Sokkal többel tartozik nekem, mint amit valaha is vissza tud majd fizetni.

A lift lelassult, majd kinyílt az ajtaja, én pedig szemben találtam magam Michaelsszel.

– Selix előre szólt, hogy készítsem elő a műtőt. Innen átveszem.

A karomban tartott ellopott rabszolgára nézett. Meg sem rezzent a tekintete a vér látványától, és vád sem villant a tekintetében. Főleg azért nem, mert régóta ismer. Tudta, hogy lesújtok azokra, akik megérdemlik, de igyekszem megkímélni azokat, akik nem.

Azzal, hogy felkészítette a személyzetet Pimlico érkezésére, Selix újra bizonyoságot tett arról, hogy megérdemli kiemelt bérezését.

– Részlegesen eltávolították a nyelvét.

– De nem teljesen? – Michaels összehúzta a szemét, ujjával gyengéden megkocogtatta az állát. – Azt meg lehet oldani.

Mindig is nagyra értékeltem, hogy nem vacakol. Angol származású orvosomra akkor bukkantam rá, amikor Indiában töltötte hosszabb szabadságát. Az egyik legjobb a szakmájában, a szakmája pedig magába foglalja a legtöbb sebészeti műtétet és más komolyabb eljárásokat is. Megbízom benne – főleg azok után, amit két éve tett értem. Amikor kis híján a saját kibaszott arroganciám lett a végzetem.

Még szorosabban magamhoz húztam az eszméletlen lányt.

– Komoly vérveszteség. Több sérülés, némelyik régebbi, némelyik friss. Szerintem évek óta nem látta orvos.

Michaels bólintott.

– Rendben. A műtő elő van készítve. Előbb a nyelvével foglalkozom, aztán alaposan megvizsgálom.

Csettintett, mire két nővér odagurította a hordágyat, majd megvárták, míg ráfektetem Pimlicót a zöld textilre, hogy bevihessék a műtőbe.

Sajgott a karom a cipelésétől, de valami más is fájt. Nem tetszett, hogy ilyen fájdalmai vannak.

Szedd már össze magad, baszd meg!

Ha hagyom, hogy az együttérzés ilyen hamar elhatalmasodjon rajtam, akkor egy hétig se fogom bírni vele.

– Mennyi idő, míg helyrehozod?

Michaels komoran nézett rám, vörös haja és fehér bőre mintegy aláhúzta angolszász származását.

– Nehéz megmondani, amíg nem vizsgáltam meg. Gyere vissza pár óra múlva, akkor meg tudom mondani!

A türelmetlenség kavarogni kezdett a gyomromban, de erőt vettem magamon. Néhány óra igen csekély ár azért, hogy megmentjük az életét és itt tartsam magam mellett.

Kurtán bólintottam, majd elhagytam a hajó sterilizált orvosi fedélzetét, és felmentem, hogy szívjak egy kis friss levegőt. Olyan rituálé volt ez, amihez minden körülmények között ragaszkodtam. Mindig végignézttem, amikor elhagytunk egy kikötőt.

Végigsétáltam a tölgyből, cseresznyefából és tíkfából készült fedélzeten. A tenyerem még mindig csúszós volt Pim véréből. Arra gondoltam, mi mindent kell csinálnom, és a gondolatok csak úgy cikáztak a fejemben. Óvintézkedéseket kell tennem, nehogy visszazuhanjak a pokolba, amit saját magam hoztam létre.

Pimlico immár az enyém, és már nem állt szándékomban elnyomni a vágyaimat. Már a közelemben van. A hajómon. Minél

hamarabb elfogadom a tényt, hogy immár akkor látogatom meg, amikor csak akarom, és minél hamarabb állítom fel azokat a szabályokat, melyek megakadályozzák, hogy mindkettőnket tönkretegyem, annál jobb.

Mit sem törődve a vérével az ujjaimon, beletúrtam a hajamba, és megálltam a jacht orrában. Alattam felbőgtek a motorok, a hajócsavarok belekaptak a hullámokba, a hajó pedig lassan megmozdult.

A vállam fölött hátranéztem a hídra, ahol a kapitányom és a legénysége tökéletes összhangban irányította a hajómat. Sosem könnyű egy ekkora jachtal elhagyni a kikötőket, a szívem pedig egyre hevesebben zakatolt, ahogy a Fantom ellökte magát a dokktól, kifordult, és elindult a nyílt tenger felé. Ahogy a város szmogjának bűzét felváltotta a tenger sós illata, és lassan magunk mögött hagytuk azt az átkozott sziklát, lehunytam a szemem, és kényszerítettem magam, hogy lazuljak el.

Ahogy a Fantom felgyorsult, úgy száradt meg a bőrömön egyre gyorsabban Pimlico vére. Egész becestelenül szerzett vagyonomat odaadtam volna azért, hogy belevethessem magam a tengerbe, és lemossam a bőrömre tapadt borzalmat. De türelmesnek kell lennem.

Amint messze, messze leszünk innen, teljesülni fog a kívánságom. Egyelőre be kell érnem azzal, hogy végre búcsút inthetek Krétának.

Gondolataim arra a szennyre tévedtek, amiből sikerült kimásznom, a pizsokra, amit sikerült lemosnom magamról, és a mocsokra, amit a túlélésem érdekében engedtem be az életembe. Néhány éve még sikátorokban kerestem menedéket, és mindössze egy késsel igyekeztem megvédeni azt az embert, aki fontos volt számomra. Erre tessék, most egy több millió dollárt érő, áramvonalas jacht csillogó fedélzetén állok, és felnézek hatalmas ablakaira, miközben

ugyanaz a nap bámul rám, mely gúnyosan vetette rám sugarait, miközben nincstelenből vagyonos herceggé nem váltam.

Egészen a mai napig el tudtam fogadni, hogy azzá az emberré váltam, aki lehetővé tette ezt az átváltozást. *Örültem neki*, hogy azzá az emberré váltam. Pimlico azonban befészkelte magát a lelkiismeretembe. Gúnyosan hozta felszínre emlékeimet nehéz időkről, éhezésről és tehetetlenségről.

Arra kényszerített, hogy olyan dolgokra emlékezzek, amiket eszem ágában sem volt felidézni. Mindez pedig csupán annak volt köszönhető, hogy ő is éppen úgy szenved, mint annak idején én szenvedtem. Az ő börtöne egy olyan ház volt, melyen egy szörnyeteggel kellett osztoznia. Az én börtönöm az utca volt, ahol bandák portyáztak.

De ennyiben ki is merült a hasonlóságunk.

Vele ellentétben, aki a halálnak könyörgött, és félholtként kóválygott börtönében, amiből képtelen volt kiszabadulni, én hazudtam és loptam, és képes voltam felemelkedni a nyomoromból.

Akárcsak ő, én is megöltem azokat, akik keresztbe tettek nekem.

És ezért kurvára büszke vagyok erre a lányra.

Egyszerre lepett meg és nyűgözött le, amikor gondolkodás nélkül meghúzta a ravaszt.

Olyan rohadt erős volt abban a pillanatban.

Én pedig ki akartam deríteni, hogy milyen mélyen gyökerezik benne ez az erő.

Beletelik még egy kis időbe, míg a látóhatár elnyeli mögöttünk a szárazföldet, de mire Pimlico felébred, már nyoma sem lesz.

Sem Alriknak, vagy a többi seggfejnek, vagy a halál búzének.

Nem.

Mire felébred, már teljes mértékben hozzám és a tengerhez tartozik majd.

És a víz börtönéből, ahol én magam leszek a börtönőr, nincs menekvés.

Mindent sajnálok, amit veled fogok tenni, Pim.

De most már az enyém vagy.

AZ ELSŐ GONDOLATOM a víz volt. Szomjúság. Ivás.

A második a fájdalom.

Fájdalom.

Fájdalom.

Hirtelen rátapasztottam a kezemet a számra. Meg akartam tapogatni szétszabdalt nyelvemet. De valaki megragadta és keményen visszarántotta a csuklómat.

– Nem nyúlkalunk! Semmit sem vehet a szájába, és a semmibe a piszkos kis ujjacskái is beletartoznak.

Tágra nyílt szemmel pislogtam, hogy kitisztuljon előttem a vörös hajú, borzas férfi képe. Régóta az ő tekintete volt az első, amiben nem izzott bűn, vagy nem árnyékolta be beteg gonoszság. Jóváágású volt, és olyan... normális. Normális volt. Nem pedig szörnyeteg.

Ő nem Mr. Prest.

De akkor hol vagyok?

Végignéztem orvosi köpenyén, hátha van rajta névtábla.

Nem volt.

Még sztetoszkóp sem lógott a nyakában, és hőmérő sem kandikált ki a zsebéből. Az egyetlen feltűnő dolog az a mellkasán éktelenkedő hatalmas véres folt volt.

Szeme követte a tekintetemet.

– Hát igen, sajnos kidobta a taccsot a műtőasztalon, még mielőtt el tudtam volna altatni. – Összehúzta a szemöldökét. – Emlékszik arra, hogy miért és hogyan került ide?

Várjunk csak, ezek szerint Mr. Prest kirakott egy kórháznál?

Szabad vagyok?

A szívem pomponlányruhát öltött, és úgy táncikált a mellkasomban.

Az orvos megfogta a csuklómat, és megmérte a pulzusomat. Mintha észre sem vette volna a kötelek hagyta színes zúzódásokat, melyekhez már úgy hozzászoktam.

– Néhány órán keresztül kicsit fáradtnak érzi majd magát, de a fájdalmaira adtam egy kis morfiumot. Ha kényelmetlenül érzi magát, szóljon, és igyekszem segíteni.

Kényelmetlenül?

Azt hiszi, hogy a szenvedéseimen bármit is enyhíthetnek az infúziómba pumpált szerek?

Gondolom, az ő nyelvét még soha nem próbálták meg kivágni.

Sokkal rémesebb fájdalom volt ez, mint amit bármilyen ököl vagy bakancs okozhat. Más volt ez, mint bármilyen szenvedés, amit korábban éltem át. A nyelvem duzzadtan lüktetett a számban, és egyáltalán nem nyelvnek tűnt, hanem sokkal inkább valami idegen húsdarabnak.

Az orromon keresztül mély levegőt vettem, majd megpróbáltam megmozdítani sérült részemet. Összerántott a fájdalom, ahogy megfeszültek a nyelvemben az öltések.

Fogom vajon még bármire is használni a nyelvemet?

Végtére is, ha úgy nézzük, már úgyis néma vagyok.

Az orvos zavarodottan egyik lábáról a másikra állt mellettem, ahogy egyre kínosabbra nyúlt a csend. Újra erőt merítettem némaságomból. A csöndben menedékre letem. Örökké képes lennék a csönd békéjében élni.

Az egyetlen ember, aki képes volt ellenem fordítani némaságomat, Mr. Prest volt.

De ő nincs itt.

Fogalmam sem volt róla, hogy a szívem miért kezdett el várakozással telve egyre gyorsabb ütemre verni, majd csalódottan lelassítani.

Miért nincs itt?

Az orvos megköszöri a torkát.

– Az én nevem Andrew Michaels. Én vagyok a sebész a fedélzetten. Én vezetem a Fantom kis orvosi csapatát.

Fedélzetten? Vagyis nem kórházban vagyok? Vagyis nem vagyok... szabad?

Ahelyett, hogy a fogságomon kezdtem volna aggodalmaskodni, a névre koncentráltam, amit mintha már hallottam volna korábban.

Mi lehet az a Fantom?

Áthatóbban kezdtem bámulni az orvost, és igyekeztem megfelekedni az állam alá ragasztott gézkötegről, ami a nyálamat volt hivatott felfogni, és a számban lüktető húsdarabról.

Michaels nem vette észre, hogy a tekintetem több információért könyörög, megkerülte az ágyamat, és kihúzta az infúziós állvány melletti éjjeliszekrény fiókját.

Keze mélyen eltűnt benne, majd kihúzott egy jegyzetfüzetet, melynek fedőlapját valami füstszerű szellemkép díszítette. Aztán

újra eltűnt a keze a fiók mélyén, papírzörgés hallatszott, majd elővett egy tollat. Odafordult, és mindkettőt felém nyújtotta.

Meg se mozdultam.

Nem azért, mert a testem fájdalmasan nyöszörgött a múltbéli bántalmazások emlékeitől, hanem azért, mert tényleg nem emlékeztem rá, hogyan kell elfogadni egy olyan ajándékot, mely nem csak fájdalmat és szenvedést ígér.

– Ez a magáé. Hogy tudjon kommunikálni. Lefogadom, hogy sok kérdése van.

Újra megpróbálta a kezembe nyomni a füzetet és a tollat.

Megcsikordultak a fogaim, ahogy összeszorítottam őket, és ettől csak még jobban lüktetett a nyelvem. Furcsa és felkavaró érzés volt, ahogy az öltések megcsiklandozták a szájpaplásomat, és ahogy a vért lenyelve fémes íz töltötte meg a számat.

Kirázott a hideg.

A közeledő pánikroham egyre biztosabb távolból figyelte szenvedésemet. Lelkem horizontján komor fellegek tornyosultak és villámok cikáztak.

Klausztofóbia kerített hatalmába, mintha a lelkem ki akart volna törni porhüvelyéből, hogy egy új, kevésbé nyomorult testet keressen magának. Az elmúlt sötét évek emléke annak ellenére is nyomasztott, hogy Gazda már halott volt.

A felismeréstől megfeszültek az izmaim.

Halott.

Megölttem.

A gyorsan közeledő pánikroham most megtorpant, fellegeit szétoszlatta a tudat, hogy győztem. Végül nem kellett meghalnom ahhoz, hogy megszabaduljak tőle.

Halott.

Libabőr futott végig a gerincemen, ahogy eszembe jutott a hűvös ravasz érzése az ujjam alatt, és a kifröccsenő vér. Erős voltam, mert képes voltam megölni azt a férfit, aki tönkretett, és erős voltam, mert képes voltam megőrizni a bátorságomat, és kitalálni, hogy mit is jelent számomra ez az új jövő.

Várjunk csak...

Az újonnan felvillanó emlék elnyomta a gyilkosság képeit. Egy hajó. A tenger. És ő. Mr. Prest.

Hát, ez sok mindent megmagyaráz.

Egyáltalán nem vagyok szabad. Még mindig annak a férfinak a rabja vagyok, aki a kezében tartotta az életemet.

Sok mindent el lehet mondani Elder Prestről, de gondoskodott rólam, ellátta a sebeimet, és egy olyan férfi gondjaira bízott, aki nem várt tőlem sem szexet, sem sikolyokat.

Nekem pedig ennyi bőven elég.

Szerencsés vagyok, hogy itt lehetek.

Ha ennek egy félig levágott nyelv az ára, ám legyen.

Elvettem a jegyzetfüzetet és a tollat. A kézfejemben lévő tű fájdalmasan mozdult meg, ahogy ujjaim körbeölelték az első hétköznapi tárgyakat, amiket hosszú idő óta először a kezemben tarthattam.

Úgy kaptam valamit, hogy ezúttal nem követték pofonok vagy ökölcsapások. Sem nevetés, vagy fenyegetőzés. Csak egy kedves mosoly és egy bátorító bólintás.

Abban a pillanatban, ahogy a kezembe vettem a füzetet, ellenállhatatlan vágyat éreztem arra, hogy írjak egy levelet Senkinek. Hogy miképpen lehetséges, hogy a jövőben nem végpapíron üzenek neki, hanem rendes füzetlapokon.

Még mindig nála vannak a leveleim.

Körbepillantottam a kicsi, jellegtelen helyiségen, amit ablakok híján mesterséges fény világított meg. Az apró LED-izzók miatt sokkal inkább úgy tűnt, mintha nappali fényben úszna a helyiség, mintha egyszerű villanykörtéket használtak volna.

De vajon hová tehetette Mr. Prest a zakóját, benne az ellopott leveleimmel?

Elder.

Azt mondta, hívhatod Eldernek.

De miért?

Hiszen annyira gyűlölte, amikor Gazda a keresztnevén szólította. Nekem pedig megengedte.

Ezt nem értettem.

– Tud írni, igaz? – Andrew Michaels újra megköszörülte a torkát. – A sérüléseiből ítélve hosszú időn át bántalmazhatták. Megtanította valaki olvasni? Hogy hogyan kell használni a tollat? – Az ajtó felé biccentett. – Ha gondolja, hívhatok egy nővért, hogy segítsen. Csak gondoltam, jobban esne most a férfitársaság.

Hagytam, hadd fecsegen. Közben egyre jobban szorongattam a füzetet és a tollat.

– Én vagyok a sebész, aki helyrehozta. Gondoskodtam róla, hogy a nyelve megfelelően vissza legyen illesztve, és a külső öltések mellett belső öltésekkel is rögzítettem. Ne aggódjon, úgy egy hét múlva maguktól felszívódnak.

Egy hét?

Az nem túl hosszú idő.

– A nyelv az emberi test leggyorsabban regenerálódó szerve. Nemsokára úgy tudja majd mozgatni, mint régen. Ugyanakkor azt nem tudom garantálni, hogy az íz- és hőérzékelése is ugyanolyan

lesz, mint előtte. Attól tartok, ennek helyreállításához már kevés az én tudásom.

A fejemben csak úgy kavargott a sok információ és kérdés.

Képes leszek valaha is beszélni?

Vajon hazaengednek, ha felépültem?

– Vettem a bátorságot ellátni a többi sérülését is, míg altatásban volt. – Bekötözött, műanyag sínben lévő kezemre mutatott, majd egy másik kötésre, mely minden egyes levegővételemnél megfeszült a mellkasom körül. – Néhány bordája komolyabban összezúzódott, és gondolom, tudja, hogy eltörtek a kézcsontjai. – Kedvesen, de tekintélyt parancsolóan mosolygott, akárcsak a többi orvos, akikkel életem során találkoztam. – Mindent megtettem azért, hogy legjobb tudásom szerint lássam el, és megesküszöm, hogy másképpen nem nyúltam magához.

Ha nem döböntett volna meg, hogy egy férfi éppen arról igyekezett biztosítani, hogy nem tapogatott végig, miközben ki voltam ütve, akkor talán még el is mosolyodtam volna.

Talán most először önként kinyújtottam volna a kezemet, és hálsán meglapogattam volna a karját.

De ez a sok figyelem, a kedvesség és az ápolás, nyugtalansággal töltött el. Akaratlanul is azon kezdtem gondolkozni, vajon ki lesz az, aki beszedi ennek a kedvességnek az árát, és véresre ver.

Lesütöttem a szemem. Egyedül akartam lenni, hogy megvizsgálhassam a testemet, és valahogy összerakjam az elmúlt órák eseményeit.

Semmi másra nem tudtam gondolni, csak ahogy Elder magához szorított a kocsijában. Sem a vér nem érdekelte, sem az, hogy milyen bűnt követett el a kedvemért. Engedélyt adott rá, hogy a keresztnevét használjam, aztán pedig ide hozott.

Vajon mit vár majd cserébe?

Semmi sincs ingyen, és azzal, hogy gyilkolt az életemért, a lehető legnagyobb adósságot róttam rám.

Dr. Michaels végignézte, ahogy kinyitom a jegyzetfüzetet, és bekapcsolom a tollat. Az agyam szabályosan fájt a rengeteg megválaszolatlan kérdéstől és a félelemtől. Ilyenkor Senki szokott segíteni. Ő az egyetlen, akihez fordulhatok.

Az ujjaim alig várták, hogy írni kezdhessenek, hogy a lehető leggyorsabban papírra vessék, mennyire vágyom a szabadságot, az ételt, és olyan álomszerű dolgokat, mint hogy az anyám és a barátaim rám találnak, és visszakapom az életemet. De képtelen voltam bármit is írni. Megszorítottam a vonalas füzet lapját, miközben kibuggyant egy könnycsepp a szememből.

Nem akartam sírni. Egészen addig észre sem vettem, míg az első csepp végig nem gördült az arcomon. Nem tudtam megállítani a könnycseppeket. Mint ahogy lüktető nyelvemmel és annak a szadista vadállatnak az emlékével sem tudtam mit kezdeni.

Hosszú percek teltek el, teljesen elfeledkeztem az orvosról, és hagytam, hogy elragadjon a bennem kavargó örvény. A csend viszont túl kínossá válhatott Michaels számára, mert újra megköszörülte a torkát.

– Most magára hagyom, hogy pihenjen. Biztosan rettenetes dolgokon ment keresztül. – Halkabban folytatta. – De akármi is történt magával, most már vége. Ne hagyja, hogy kísértsek az emlékek, rendben? Most már biztonságban van. – Megsimogatta a kezemet, és lágyan elmosolyodott. – Amíg a Fantomon van, addig Mr. Prest gondoskodik majd magáról.

– URAM, FELÉBREDT A LÁNY!

Felkaptam a fejemet a laptopom képernyőjéből. Selix tiszta öltönyben állt a küszöbön, hosszú haját precízen kötötte meg tarkója mögött. Neki nem számított, hogy egy átlagos hétköznap van-e a tengeren, és irodai munkát végez, vagy éppen egy haldokló lányt furikáztat a hátsó ülésén, ő mindig ugyanígy nézett ki. Még akkor is, amikor együtt kóboroltunk az utcákon. Jó, akkor talán nem öltönyben volt, de számító intelligenciája és hosszú haja mit sem változott.

Ezért pedig felettébb tiszteltem.

Bárcsak én is olyan nyugodt tudnék lenni, mint ő! Valósággal forrongtam. Azt kívántam, bárcsak újra és újra lemészárolhatnám azokat az állatokat, hogy majd arra kényszerítsem Pimlicót, hogy hálából szólaljon meg.

Elvégre kiérdemeltem a hangját, a rohadt életbe is!

Most azonban, hogy az én birodalmamba került, ez a némaságtétel már nem fog működni. Most már az enyém. Egyre erőszakosabban

fogom követelni, ami jár nekem, ő pedig nem lesz képes ellenállni nekem. És csak a hangja elégítheti ki a szükségleteimet.

Hátradőltem a székekben, és igyekeztem Selixre figyelni. Amióta csak kifutottunk, a műholdas internetem segítségével minden rendőrségi és bűnüldözési hálózatot átnéztem, hogy írnak-e valamit az Alrik házában rendezett vérfürdőről.

Igencsak idegesített, hogy bár már hat óra eltelt, még mindig semmit sem jelentettek az ügygel kapcsolatban. Az pedig kifejezetten bosszantott, hogy Alrik harmadik haverja, aki ott volt az első vacsorán, most nem jött el, hogy őt is megölgessem.

Még mindig szabadon járkal.

Még mindig nőket erőszakol és ver. Ocsmánysága még mindig beszennyezi a világot.

Előbb-utóbb persze a nyomára fogok bukkanni, és őt is megölnöm, de egyelőre sokkal égetőbb kérdésekre kellett összpontosítanom.

– Michaelsnek sikerült megmentenie a lány nyelvét? – A hangom olyan érdes volt, mint egy frissen fejtett gránittömb. Órák óta nem szólaltam meg, és az alváshiány is megtette a hatását.

– Úgy hiszem, személyesen szeretné közölni a fejleményeket. – Selix félreállt, és intett az orvosnak, hogy lépjen be. Amint Michaels besétált, Selix bólintott, kiment, és hang nélkül betette maga mögött az ajtót.

– Gondolom, jólesik a pihenés, most, hogy újra itthon vagy. – Michaels előrelépett.

– Mindenesetre jobb, mint az a mocskok a szárazon – feleltem, majd rögtön a lényegre tértem. Nincs nekem időm fecsegni. – Tehát, milyen állapotban van a lány? – Lecsuktam a laptopomat, elrejtve azt a programot, amit arra használtam, hogy illegális úton

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

jussak információkhoz. Megbízom ugyan a személyzetemben, de annál többet nem kell tudniuk rólam, mint hogy tőlem kapják a fizetésüket, amiért cserébe kivételes szolgálatot várok el.

Michaels összefonta a kezét tiszta öltözékén. Gondolom, átöltözött a műtét után.

– Éber, és magánál van. Természetesen nem képes beszélni, de adtam neki egy jegyzetfüzetet és egy tollat, hogy ha akar, tudjon kommunikálni.

– És akar?

– Mit?

Vajon mit? *Repülni.*

– Kommunikálni.

Megdörzsölte a tarkóját.

– Ja, nem. Nem igazán. Elvette a papírt, de még nem írt semmit.
– Köhintett. – Nem tudom, hol bukkantál rá erre a lányra, de olyan mértékű bántalmazáson esett át, hogy a teste számottevően öregeedett tőle. A gerince olyan, mint egy negyvenévesé, nem pedig olyan, mint egy húszas éveiben járó lányé. Rendbe kell hozni a fogait, néhány sérülése pedig nem csupán vérálfutásokat okozott, hanem komoly belső sérüléseket is.

– Túl fogja élni?

– Nehéz megmondani. Sok mindent élt már túl. Most már jó kezekben van, feltápláljuk, gyógyszereket is kap, de soha többet nem lesz képes komolyabban sportolni, vagy nehéz fizikai munkát végezni anélkül, hogy ne lennének fájdalmai. Valószínűnek tartom, hogy a sérülései miatt ízületi gyulladás fogja kínozni. Folyamatosan figyelniünk kell, hogy nem tapasztal-e ízületi merevséget vagy csontfájdalmat.

Picsába.